

CAP

VERNELL

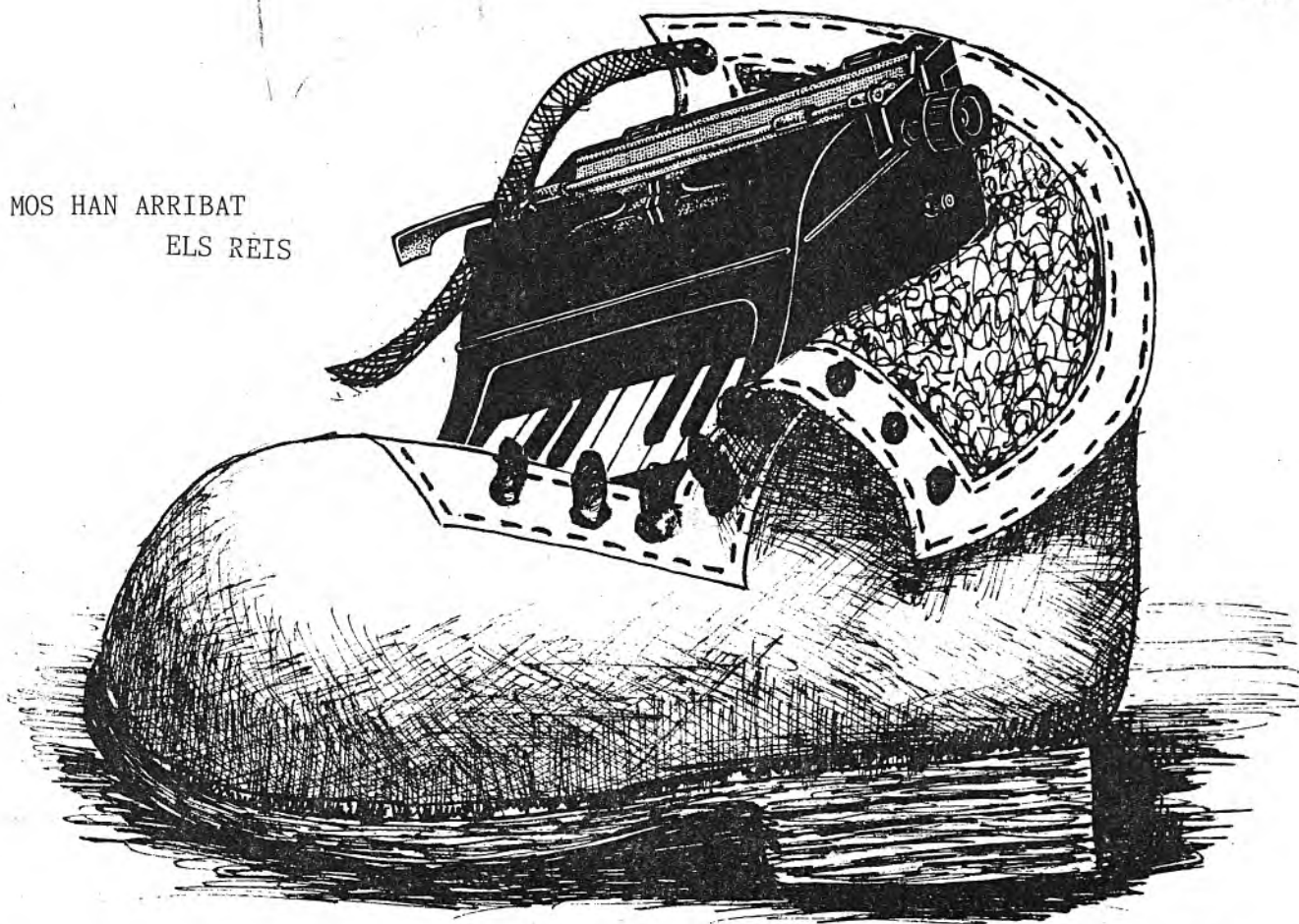
Nº 25

Capdepera-Cala Rajada

Gener

MOS HAN ARRIBAT
ELS REIS

Casi sense tèmer-nos hem complit els dos anys de vida. Una experiència molt agradable de contacte mensual amb tots vosaltres, lectors, i l'ocasió de prendre consciència dels petits o grans problemes, petites o grans esperances, la vida en definitiva, del nostre poble.

Fins ara els medis han estat de lo més primitius: una màquina d'escriure que deu tenir vint anys, un tub de "imedio" i una vidriera despenjada d'una finestra cada mes per posar-la damunt dos respatllers de les cadires del menjador. Un compon, els altres retallam, cercam o feim dibuixos, tots hi deim la nostra...

Els darrers dies de l'any l'Associació

de Veïnats de Sa Font de Sa Cala ha posat a la nostra disposició una màquina d'escriure electrònica BROTHER E M 2. Una meravella de la tècnica japonesa que tot just sabem fer escriure quan treim aquest número, però que ja veis com fa canviar la cara a un escrit.

Quedi constància del nostre agraïment: creim que també ho celebrareu vosaltres, els lectors, i això ens encoratja a seguir escrivint la petita o gran història de Capdepera i Cala Rajada amb una recerca constant de la veritat.

Esperam que els Reis haguin estat iguals de generosos amb cada un de vosaltres.

¿Hem sabut que havíeu tengut problemes amb la farmàcia de Cala Rajada?

Margalida Díez: Per Nadal mumare, madò Dolores, es posà malalta. Estava de guàrdia l'apotecaria de Cala Rajada; hi cridàrem i digueren que fins a les 21 no obrien; això era a les 16. Quan vérem que no hi havia manera de convèncer-lo, de que mos donassin els medicaments, cridàrem a la guàrdia civil. Aquests parlaren amb D. Carlos que digué que, com un favor especial, obriria a les 19 però no abans.

En vistes d'això cridàrem a l'apotecaria de Capdepera i, perquè són amics d'En Joan, el meu fill, l'hi donaren el medicament.

Després En Joan presentà una denúncia a la Guàrdia Civil. No volem cap mal a D. Carlos, però volem que el poble tengui i pugui disfrutar del dret de poder fer ús d'un servici d'aquesta classe en cas de necessitar-lo. Si té guàrdia, ha de tenir obert.

Carlos Antich (Apotecari de Cala Rajada):

Hay establecido un sistema de servicios, acordado entre los miembros de la junta local de sanidad, que determina los turnos de guardia de noche. Los domingos y festivos abrimos por la mañana, y las recetas que hace el médico las despa-

chamos a partir de las nueve de la noche.

Los médicos no salen para cada llamada sino que esperan a que haya varias, lógicamente nosotros seguimos el mismo sistema. Además el médico, cuando sale para atender una urgencia, lleva consigo los medicamentos más precisos; si acaso le falta alguno entonces nos llama.

Hemos pedido al Ayuntamiento que para las urgencias de noches vengan acompañados de un municipal, pero no ha sido posible debido al número reducido de la plantilla local.

En cuanto al tema que nos ocupa, llamé sobre las 16'30 un señor sin identificarse solicitando un medicamento. Yo le expliqué el sistema de servicios que tenemos establecido; que hasta las 21 no se abría la farmacia. Más tarde recibí una llamada del cuartelillo, refiriéndose de nuevo al tema. Vi que este señor, no identificado, se encontraba nervioso y respondí que a las 19 le atendería. Efectivamente, a la hora indicada me personé en la farmacia y no se presentó persona alguna a buscar el medicamento.

He sabido de mi compañera de Capdepera que acudió a ella y se trataba de un simple antibiótico. Luego me he enterado que este señor reside en Madrid y, por tanto, no está al corriente de nuestra organización.

Habiendo sólo dos farmacias hay que estar muchas horas de servicio.

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot
Mari-Germa Melis.
Joana Colom
Jaume Fuster
Biel Pérez
Ani Muñoz
M^a. Antònia Nadal
Pep Terrassa
Maria Vives
Joan M. Rosa
Margalida Rexach
Gori Mateu

Joana M^a. Bestard
Mateu Gili
Tonyi García

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
GENER 1983
Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit legal: P.M. 497/80
Imprimeix: Apóstol y Civilizador, Petra.

Es parla del "boom" del video, sobretot en temps de vacances i obsequis. Creim que algun dia haurem de comentar amb més espai el tema, però avui ens hem volgut acostar als clubs locals per tenir una primer idea de la realitat que ja existeix.

¿Quants de socis teniu?

Toni Muntaner: Hi ha un parell de sistemes. N'hi ha uns que lloquen i altres que són socis. En total hi ha devers vuitanta persones.

Tomeu Pascual(La Gacela): Encara estam en el començament i el número de socis és molt reduït.

Tolo Campins: Uns cent trenta.

Salvador Bernat: Jo he començat casi sense voler. Vaig veure que si no tenia pel·lícules els clients no me compraven videos, i així vaig començar: primer dues, llavors una altra... Un amic en comprava una, la baratàvem. Els socis compren una pel·lícula (10.500 pts.) i paguen mil pessetes mensuals.

¿Quin moviment hi ha? ¿Quantes cintes es canvien cada dia?

Tolo: Tres-centes o trescentes-cinquanta.

Salvador: Cinc o sis setmanals per persona. Crec que les dones en veuen més que els homes.

Tomeu: Els socis canvien una pel·lícula cada dia.

Toni: Unes tres pel·lícules per dia i per client. N'hi ha que se'n duen cinc o sis i altres no tantes. Els caps de setmana és quan més se'n duen.

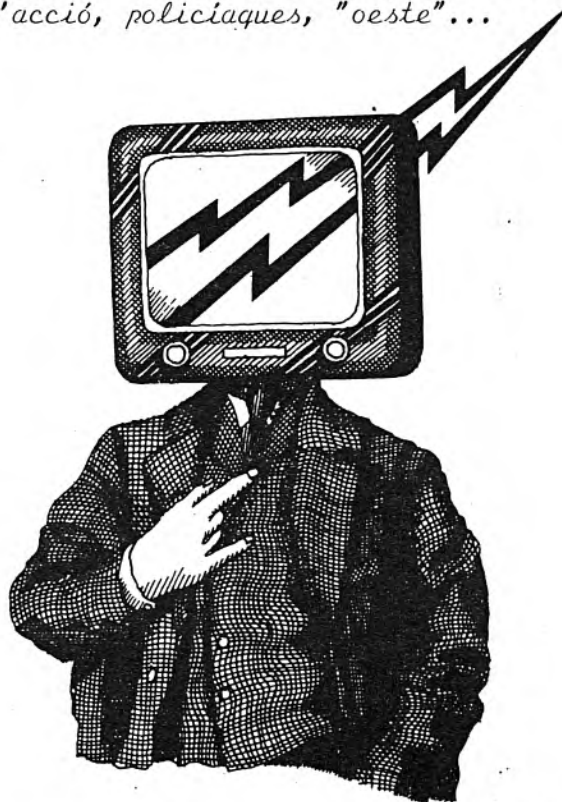
¿Quins temes interessen més?

Toni: Aventures, acció, "vaqueros" i violència.

Tomeu: Còmiques una mica picants i acció. Els joves s'estimen més les de ficció o por.

Salvador: Al començament tothom en volgué veure alguna de "porno", però ara això ja ha passat i els temes són molt variats.

Tolo: Infants la gran majoria. També les d'acció, policiaques, "oeste"...

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria l'Orient.
- Llibreria Escolar.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria Quart Creixent. Ciutat.

CULTURA A les distintes activitats programades per la Comissió de Cultura s'hi han apuntat:

Instruments de buf: 6 persones.

Graduat escolar: 8.

Classes de mallorquí: 29.

Solfeig: 49.

NETEJA Fa més d'un mes que la Comissió de Cultura ha posat un home a fer feina dins el Castell. S'ha fet conèixer i convida a imaginar lo que seria el Castell tractar amb una mica d'estimació.

CARRETERA A l'Ajuntament hi han arribat els plànols de la nova carretera Artà-Capdepera, però sense cap informació sobre les dates del començament, detalls, etc. "Tan poden estar tres anys com una setmana a començar". S'ha parlat de que començarien en acabar la de Felanitx-Manacor..., però res oficial.

VIGILIA Fa un parell d'anys que, quan acaba la missa que substitueix les antigues "completes" del dissabte de l'Esperança en el Castell, s'encen un foc i es fa una torrada. Enguany se'n cuidà la comissió de cultura: hi hagué llonganissa, botifarró i ensaimada... pels primers i ball de bot per a tots. Malgrat el fred que feia hi hagué molta participació. Suposam que els mateixos responsables corregiran els defectes d'organització que la inexperiència va provocar.

L'ESPERANÇA Una vegada més aquesta diada, potser la que té més savorino gabellí, va arrebregar gran nombre de Capdeperins entorn del Castell i la Verge de l'Esperança. Presidi la concelebració del matí Mn. Joan Rosselló, rector de Petra. La processó del capvespre mos convidà a pujar altra vegada a l'ull on va començar a bategar el nostre poble. Mn. Tomeu Català recordà la tradició i els desafiaments del present. Mentre la banda de música ressuscitava les antigues avemaries, parenostres i glòries, pensavem: ara que hi ha un coro, ¿que no seria bo que les aprenguessin i les mos cantassin a un concert de Nadal?

ARENA Després de molts esforços, aquests darrers dies l'Ajuntament ha aturat els camions que s'enduen l'arena de Na Blanca. Esperam que s'acabi d'una vegada aquest malson.

RANDES I PAUMA Per segona vegada durant les festes de Nadal hem pogut visitar una mostra de randes, brodats i obra de pauma a la Casa de Cultura. Les obres d'enguany eren distintes de les de l'any passat. Certes obres de pauma les han hagudes de fer a posta per a l'exposició perquè actualment ja no es fan. Ha tengut una gran acollida; varen haver d'obrir també el dia dels Reis.

SUCCEDANI A S'Alzinar, com que els mestres són ciutadans, han fet el fogueró de Sant Antoni el divendres abans, a les quatre del capvespre. Suposam que pels mestres ha quedat molt bé, però no acabam d'entendre que això arrelí els al.lots en les tradicions del poble. No era millor que es moguessin els mestres, que no moure tots els al.lots fora de la festa?

SERRAT El célebre cantant català Joan Manuel Serrat passa un parell de dies a Cala Gat. Si podem conversarem una estona amb ell per la nostra revista.

MATINES Encara que molta gent ja celebri la nit de Nadal sense fer cap referència religiosa, la celebració de les dues parròquies fou molt participada i alegre.

ROBATORIS Aquesta vegada, dia 28, els ha tocat al bar de Ca'n Patilla, les robes de Ca'n Poca Palla, Ca'n Garreta i la llibreria l'Orient. També un dels de sempre pegà dues castanyes a un municipal. És una vertadera llàstima.

REIS Amb l'estrena de vestits nous (un vestit per anar a cavall i l'altre per anar a peu) i afavorits pel bon temps, arribaren els Reis Màgics. Al.lotea, padri-nes, pares, tot era un formiguer. Sembla que tot va sortir brodat.

Aiximateix no tothom ha vist amb bons ulls que es gastassin més de mig milió de pessetes en vestits essent que els nins no se fixen gaire en qualitats. Hem demanat als responsables la seva opinió durant més d'una setmana, però no han tengut temps de donar-nos la resposta. Esperam poder-la-vos donar el mes que ve.

MUSICA La coral S'Alzinar oferí un concert nadalenc a l'església de Cala Rajada el dia 9 de gener amb gran concurrència de públic. El 19 cantarà a l'església de Sant Nicolau de Ciutat amb motiu de la festa de Sant Sebastià.

PA Després que els han prohibit als forners vendre el pa a botigues i pels carrers, no els ha quedat més remei que obrir botigues a Cala Rajada. Fins ara els més perjudicats seran els qui viuen en els afores del poble.

CLOTS No és que en tenguem mania, però només els de la carretera d'Artà fan petits els clots que hi ha davant Son Moll i fins a Sa Pedruscada.

BULL En els dos partits amb aspiracions de guanyar les municipals (PSOE i AP) han començat les colzades per ocupar llocs estratègics dins les respectives agrupacions locals. Pareix que també valen els cops baixos. De moment han caigut En Salvador i En Barbón, però encara queda una estona per les municipals.

CAP D'ANY Encara que el rellotge de Capdepera no tocàs les campanades i el de Cala Rajada ho fes cinc minuts tard, no faltà la bulla dels dotze grans de raïm i el xampany a cada lloc.

ACERA Pareixia que no havia d'arribar mai, però ara sí que ja podem tenir esperances de que l'estiu que ve les aceres de l'autovia estarn enrajolades.

PREMSA FORANA El dia dels Innocents els representants de la Premsa Forana posàrem les cames davall la taula del celler de Ca N'Amer, d'Inca, convidats del President del Consell Interinsular, Francesc Tutzó. El clima fou molt familiar, el President s'interessà per la nostra problemàtica i es mostrà especialment preocupat per la consciència autonòmica dels nostres pobles.

JA HO VAL Un grup de pares de volem organitzar excursions amb nins de 7 a 10 anys convocaren una trobada de pares per a parlar-ne. N'hi comparegueren quatre a Capdepera i altres quatre a Cala Rajada. Algun mestre no repartí l'avís. A pesar de tot seguiran endavant.

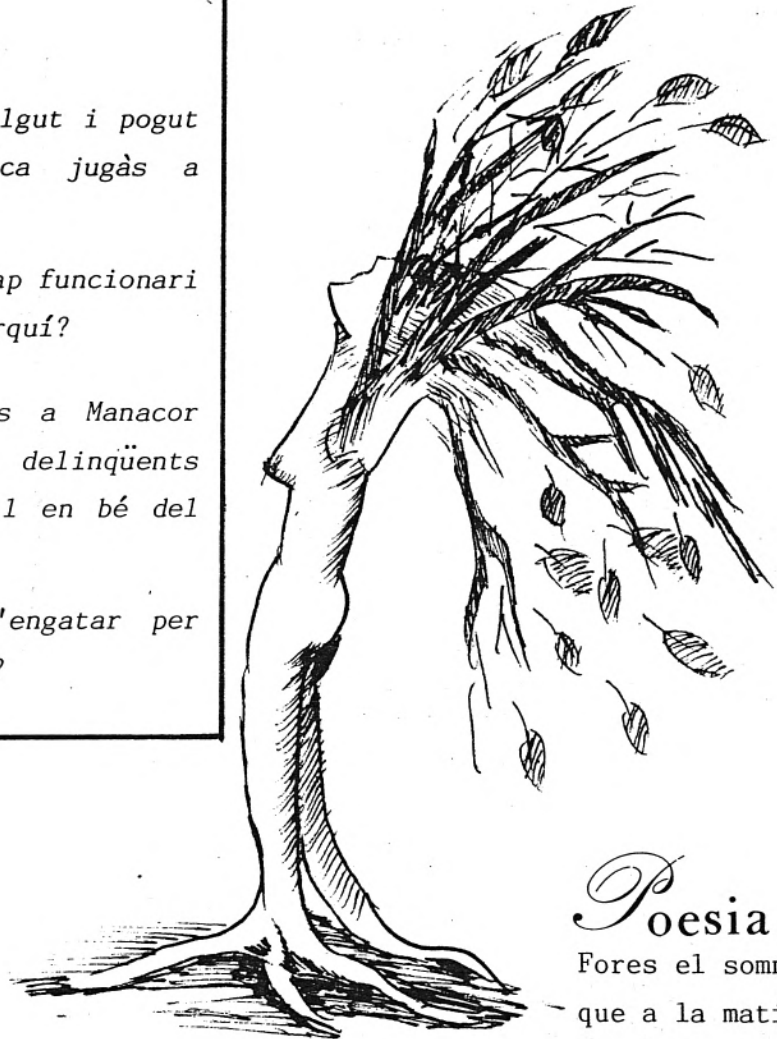
per què ?

PER QUÈ el Sr. Matutes ha volgut i pogut
fer que el Mallorca jugàs a
Sa Pobla?

PER QUÈ a la Sala no hi ha cap funcionari
que escrigui en mallorquí?

PER QUÈ en lloc de dur-los a Manacor
no imposen als delinqüents
uns dies de treball en bé del
poble?

PER QUÈ tanta gent s'ha d'engatar per
començar un any nou?

Poesia

Fores el somni
que a la matinada
em va despullar
com el vent
que despulla l'arbre.

antònia

dècimes afuades

Des Pastor de Son Perdiu

Si no hi teniu res que dir,
redactors des "Cap Vermell",
o si no hi posau remei
es qui m'ho heu de llegir,
cada mes he d'escupir
una "dècima afuada".
Preparades tenc des d'ara,
bona gent de Capdepera,
una ploma falaguera
i una llengua destravada.

DURANT EL MES DE NOVEMBRE...

Han nascut:

Beatriz Recio Alameda,
de Isaiás y María Celeste.
Antonio Martínez González,
de Manuel y María del Carmen.
Isabel Ferrer Nadal,
de Miguel y Catalina Adela.
Marcos Navarro Moreno,
de Juan Manuel y Francisca.
Víctor Viejo Fuster,
de Juan Francisco y Antonia.
Francisco Javier Muñoz Moll,
de Francisco y Margarita.
María Teresa Rodríguez Pujol,
de Francisco Antonio y Carmen.
María Terrassa Massanet,
de José y Catalina.
José Antonio García López,
de Diego y Rosario.

S'han casat:

Manuel López Ramos amb
Coloma Mayol Torrens.
Francesc Vives Ferrer amb
Francesca Morey Terrassa.
Gabriel Gomila Gelabert amb
Francisca Espejo Salinas.
José García Fernández amb
María José Franco Escobar.

Han mort:

Antònia Sancho Nebot
Maria Massanet Moll
Jaume Moll Morales
Antoni Flaquer Reynés
Joan Pizà Daviu
Gabriel Flaquer Juan
Teresa Fuster Socies

DURANT EL MES DE DESEMBRE...

Han nascut:

Isabel Prats Gili,
de Bartomeu i Antònia.
Joan Visueta Ruíz,
de Tomàs i Antònia.
Francesca Flaquer Ginard,
de Joan i Francesca.
Pere Sancho Corraliza,
de Pere i Carme.
Marco Marín Piñero,
de Magdaleno i Cortes.
Josep Vives Vila,
de Rafel i Margalida.
Paquita Calafat Casselles,
de Joan i Maria.
Rafel Ginard Obrador,
de Jaume i Maria.

S'han casat:

Pere Sancho Sureda amb
Maria Angels Fuster Serra.
Francisco Flores Contreras amb
María Elena Macías Díaz.
Antonio Corraliza Prieto amb
Dolores de la Torre Jiménez.

Han mort:

Magdalena Galmés Llull
Pere Sancho Reus
Bàrbara Gayà Gelabert
Margalida Guiscafré Lareu

A N Y 1 9 8 2 :

Naixements:

Nins 36
Nines 26

Casaments: 23

Morts:

Homes 19
Dones 22

E L S N O S T R E S N Ú M E R O S

ENTRADES

Subscripcions 129.500
Vendes 30.290
Obra C. Balear 10.000

TOTAL 169.790

SORTIDES

Impremta 146.575
Altres (cintes, segells,
paper, etc.) 10.780

TOTAL 157.355

SALDO 31-XII-82: 12.435 pts.

Joan Rai

UNA NAFRA

QUE ENCARA SAGNA

No té volta de fulla. Sembla un encanteri. Com un malbocí. Un endimoniament. Posseït per un esperit entremaliat que no té més goig que la barrabassada i la insensatesa.

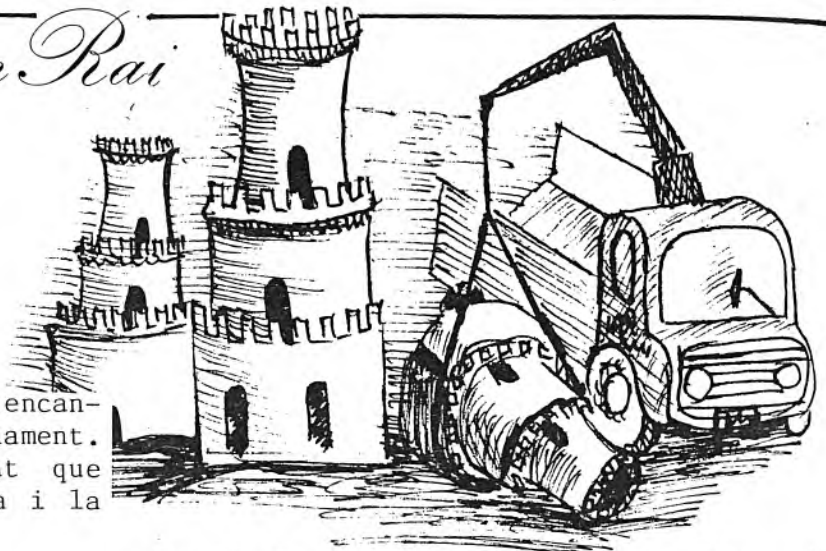
Aquest poble nostre està posseït.
Posseït per les fades malèfiques de l'especulació.
Posseït per una fam insadollable de duros.
Duros redons, lluent, de dues cares..
Duros que sembla que són el tot.

Duros que són el déu d'una nova religió, al qual s'invoca i, a l'ara del seu altar, se sacrifiquen totes les virtuts de la convivència, de la ciutadania, de la solidaritat, de l'amor i el respecte a la terra que ens ha vist néixer, del patrimoni de la comunitat, del sentit de fer poble, de l'herència rebuda dels avantpassats, del punt geogràfic que ens fa homes concrets.

Res s'escapa.
Tot se treu a l'encant.
Tot se treu a la venda. Des d'un puig fins a una cala; des d'una possessió fins a una barraca de fora vila; des d'un pi fins a un bosc...

I quan no se té res més se ven la pròpia terra.
Per tones.
Per camionades.
Per barcelles o per almuds, és igual. Lo important és fer duros.
Duros redons, ja ho he dit, de dues cares. Contagiosos. Sobretot propicis al contagi de les dues cares...

Davant les reivindicacions de la comunitat, davant la protesta de la gent per mantenir el paisatge sense més nafres que les que ja té, davant l'immobilisme de certs estaments, davant les diferents i persistents cinglades del "Cap Vermell",

davant la rancúnia continguda dels qui, un rera l'altre, veuen passar els camions, hi ha qui s'inventa fites i parets partioneres per disculpar "l'insadollable fam de duros" i presentar de la moneda la cara menys malèfica.

Però no hi valen disfresses ni caràtules, ni fites, ni tanques, ni partions. No val que ens diguin que una cosa és el Munt Gros i l'altre Na Blanca. No val que ens vulguin fer veure que l'arena que s'emporten els camions -un munt de tones cada dia- no pertany al Munt Gros. No val que ens diguin que se ven l'arena perquè l'agricultura no treu per menjar. No val, tampoc, la raó de que dues tramuntanades duren més arena que la que s'emporten; així podríem disculpar els qui prenen foc als nostres boscs dient que la natura restablirà l'arbreda.

No. Totes aquestes raons no ens convencen.

No ens convencen gens ni mica.

Hi ha una veritat inqüestionable que pesa sobre totes les raons justificadores i sobre totes les disculpes: AQUESTA ARENA -li donin el nom que li donin- ESTA POSADA AQUI PER OBRA I GRACIA DE LES LLEIS QUE REGEIXEN LA CURSA DE L'UNIVERS.

No és per la capritxada d'un ésser prodigiós, sinó per la lògica de la pròpia natura, o si ho preferiu, per la lògica de Déu.

Forma part del nostre poble, del nostre entorn, del nostre terme, de la nostra petita pàtria, com la platja de Cala Agulla, el puig Negre o la penya del Faralló i, volgueu o no volgueu, és un element més a l'hora d'embellir i diversificar la nostra terra.

L'arena del Munt Gros ha estat al llarg de la nostra història lloc de diversió i esplai, punt de diès de convivència, de jocs i de comunicació, testimoni de bones i alegres pancaritats -¿com oblidar l'arronsa-cames i les cucaveles donades als munts del Munt Gros o les dinades de crancs i pegellides sota els pins de les vegues?-.
.

Es, per tant, el Munt Gros, també un element influent damunt la nostra cultura. Forma part de la nostra manera de ser.

I el venen.
El venen!!

No puc trobar qualificatius apropiats per donar el nom a aquest fet. No hi ha paraules capaces de contenir tant de mal.

Perquè les paraules, acabades de pronunciar, se tornen silenci, i els fets estan aquí, amb totes les seves nafres; nafres que mai, mai!!, podran cicatritzar.

I sembla que no té volta de fulla.
Sembla que els duros ens estan contagi-
gant el mal de les dues cares.
Sembla que el malbocí se generalitza.
Sembla que tots estam enmatzinats de silenci.

Aquí queda un crit.
¿Qui en pega un altre?

Quan ja teníem aquest article a punt de publicar l'Ajuntament ha aturat els camions que anaven a carregar arena. Mos alegra molt aquesta notícia, però com que la problemàtica a que fa referència l'escrit és més ampla, creim que val la pena publicar-lo.

No nos agrada plorar, endemés estam molt satisfets amb la màquina d'escriure nova, però si no volem fer aigua pels quatre costats vos hem de cobrar la subscripció d'enguany a 800 pts. per barba.

Una manera de donar-nos una mà, endemés d'enviar-nos escrits, és fer subscriptors nous. A vegades basta una parauleta...

ENTREVISTA AMB D. JULIAN GARCIA-SOTOCA

Secretari de l'Ajuntament de Capdepera

D. Julián, ¿con qué ánimo se va a un lugar que tiene tanta fama de conflictivo?

Desconocía totalmente la conflictividad pasada. Había estado otras veces en Mallorca, sin embargo a Capdepera no había llegado, esta es la verdad.

Al llegar aquí lo primero que hice fue buscar al Alcalde. Recuerdo que era sábado, no estaba. Entonces, hablando con el funcionario que estaba de servicio aquel día, con el primer teniente de alcalde, que le encontré con el alcalde, fueron quienes me pusieron al corriente, a grandes rasgos de lo que pasaba. De lo que había pasado, mejor dicho.

Luego, con el tiempo, me han ido hablando unos y otros; he tenido yo aquí que ver la documentación que ha habido. En fin, ha sido sobre la marcha como me he enterado de lo que pasó. Pero realmente no tenía ni idea de lo que había pasado aquí.

Quizá eso haya sido una buena cosa, porque entonces yo he venido aquí sin prejuicios de ninguna clase. He venido simplemente en plan de trabajar, sin más condicionamientos. Pienso que eso quizá haya sido bueno, desconocer esta problemática.

O sea, que la llegada a Capdepera ha coincidido con su primer contacto, digamos estable y continuado, con el pueblo mallorquín; a pesar de estar casado con una mallorquina...

Efectivamente, mi mujer nació en Palma. A mí personalmente me gusta todo lo que sea propio de un pueblo. Mallorca me gusta, y Capdepera también me gusta. Esto, dicho así, puede resultar un poco tonto, sin embargo, al cabo de dos años y medio de vivir aquí, la gente con quien he tratado me parece excepcional. Hasta el punto de que, cuando me dicen que es un pueblo muy conflictivo y cosas de esas, casi me cuesta trabajo creerlo, porque yo personalmente no he encontrado ningún problema ni ninguna conflictividad como para decir: esto es otro mundo. No. Yo

Durante varios años en Capdepera la figura del Secretario del Ayuntamiento se presentó como un personaje muy controvertido. A nivel informativo tenía más relieve que el mismo Ayuntamiento. Los rechazos y adhesiones a nivel popular provocaron no pocos enfrentamientos.

De unos años a esta parte parece como si el Secretario del Ayuntamiento hubiera desaparecido. Tal vez por el contraste que esto supone, nos ha interesado hablar con él. Le hemos encontrado en su puesto de trabajo y nos ha dado todas las facilidades.

Se llama D. Julián García-Sotoca Oliva, casado, padre de una niña y un niño, natural de Toledo.

me encuentro con la gente con que tengo trato de aquí, que es mucha, una por amistad y otra por trabajo profesional, con todos puedo decir que ha habido una total cordialidad y respeto. Y lo que es más: una aceptación de mi persona, a pesar de venir de fuera y haberme asentado aquí; entonces yo mismo me considero ya casi de aquí. Cuando nacieron mis hijos, mi gusto fue que se inscribieran aquí. No inscribirlos en Palma.

En boca de la gente, al hablar de la Administración, siempre asoma la sospecha de corrupción. En este aspecto parece como si el Secretario tuviera la sartén por el mango...

A mí me ha agradado lo que has dicho al comienzo de que el secretario no es protagonista de nada. Incluso habrá mucha gente que ni siquiera le conoce. A mí esto me parece que es normal. El Secretario no tiene por qué salir en el periódico, sino que el Secretario es un funcionario que está al servicio del Ayuntamiento y del pueblo. Está para servir los intereses del Ayuntamiento, que deben ser los intereses del pueblo.

trar siempre un amigo, una persona que intenta ayudarles. Entonces el protagonismo creo que queda muy anulado, porque no es el que hace, sino el que deja hacer.

Cuando una persona llega a querer el pueblo debe sufrir al ver cómo se desarrollan ciertas cosas, pongamos por caso determinada política urbanística. Uno no puede dejar de pensar que aquello favorece o perjudica al pueblo...

Sí, sí. No quiere decir que todo lo que yo hago, todo lo que tramito, me guste. No. Hay cosas de las que tengo que tramitar que a mí, personalmente, como ciudadano, no me gustan o no las haría así. Esto está claro.

Sin embargo, pienso que si el pueblo ha elegido un Consistorio y este Consistorio quiere hacer una cosa, mi obligación es llevarlo a término. Aunque a mí personalmente no me guste. Por ejemplo, ya que has mencionado el urbanismo (a pesar de que aquí el urbanismo va muy bien en comparación con otros lugares de la Península e incluso de la Isla), si me gustaría que se hicieran construcciones más altas o más bajas, si me gustaría que sólo hubiera chalets, etc, pues sí, tengo mi opinión como todo ciudadano. Pero si el Consistorio dice: aquí en vez de haber pinos tiene que levantarse un edificio de diez plantas, pues tendré que tramitarlo. Gracias a Dios, l'Agulla no se ha urbanizado, y yo estoy totalmente de acuerdo con esto. Pero si el Ayuntamiento hubiera acordado urbanizarla, a pesar de que a mí no me hubiera gustado, yo lo hubiera tramitado.

Todos conocemos las peticiones hechas desde distintos ángulos para que determinados colectivos, por ejemplo la administración de justicia, sean cada vez más profesionalizados e independientes de presiones políticas. ¿Tiene también el colectivo de Secretarios esta necesidad?

Pienso que nuestra meta también es la profesionalización. Aunque la mayoría de los secretarios que están actuando

Y no solamente esto, también a mucha gente que ha venido aquí para hablar conmigo yo he intentado ayudarles a ellos personalmente si tenían alguna duda; he intentado ayudar en medida de mis fuerzas.

El Secretario no es una especie de señor que lo tenga que hacer todo, sino que simplemente está al servicio de aquellas cosas que tienen relación con el Ayuntamiento y, por tanto, del pueblo. Entonces el protagonismo queda muy reducido, sobre todo si se tiene en cuenta que lo principal es tener respeto tanto por los miembros elegidos por el pueblo, como por los funcionarios, como por el pueblo.

La función del Secretario tiene que ser: en primer lugar de cara a los concejales, el informarles, asesorarles jurídicamente sobre todo aquello que quieran ir realizando en su gestión. De cara a los funcionarios, dirigir un poco el trabajo suyo; pero también mi mentalidad es de un absoluto respeto a su forma de hacer. Es decir, cuando hay que tramitar un expediente de cualquier tipo, yo doy directrices, si el funcionario tiene alguna duda consulta, pero yo los dejo hacer. Les dejo hacer porque somos personas y creo que cada uno tiene su responsabilidad. Y de cara a la gente, creo que en mí van a encon-

(passa a la pàgina següent)

(ve de la página anterior)

ahora son profesionales de carrera, todavía actúan como secretarios personas que en realidad no lo son. Supone una responsabilidad muy seria.

En cuanto a la independencia, si no se ha llegado, creo que debería llegarse a la independencia política. Porque, si se quiere que la Administración funcione y no esté parada cada cuatro años, tiene que ser un poco apolítica. Si aquí tenemos un alcalde socialista y se llevan unas directrices; luego viene otro alcalde que sea de otro partido y por esto el secretario tiene que dar la vuelta... me parecería poco serio. Me parece que lo más conveniente es que el Secretario sea apolítico, aunque él piense personalmente lo que quiera sobre política. Tiene que estar al servicio de todos y tiene que asesorar legalmente tanto a los de un partido como a los del otro; no influenciado por una mentalidad o por otra. No sería serio poner zancadillas a un partido que no le gusta. Tiene que ser apolítico, independiente y profesional.

La figura del Secretario del Ayuntamiento lleva consigo la relación con determinado tipo de personas, las que normalmente manejan los asuntos más importantes del pueblo. Esta circunstancia, unida al hecho de llegar de fuera, ¿crea dificultades para echar raíces, para conectar con el pueblo llano?

Eso quizá dependa de la forma de ser de cada uno. Yo soy una persona muy familiar, a mí me gusta mucho estar con mi mujer y con mis hijos y, entonces, una cosa que no hago es, después de comer, ir al café y esto... no lo hago. Prefiero quedarme en casa tomando café con mi mujer. Sin embargo, en cuanto a si me cuesta echar raíces, creo que las raíces las tengo aquí; entonces lo mismo me da unas personas que otras. Tengo trato con todos por igual, mi casa ha estado siempre abierta a todos los que han ido.

Antes que Secretario fue profesor de Letras, ¿qué opinión le merece el ambiente cultural de Mallorca y de Capdepera en concreto?

Efectivamente Capdepera es el primer sitio donde ejerzo como Secretario. En

cuanto al ambiente cultural no lo conozco demasiado, creo que hay movimientos culturales, por lo menos con inquietud. Lo que no sé es si esto llega a todo el pueblo o queda reducido a los grupos. Quizá yo eche en falta aquí una buena biblioteca, porque este es un pueblo en el que hay muchos jóvenes, aunque la biblioteca no tenga que ser sólo para los jóvenes. También estamos muchas personas mayores que a lo mejor nos gustaría ir a consultar un libro. Quizá unas actividades culturales que puedan ser más de la gente. Unas manifestaciones culturales que a mí me gustan mucho son las manifestaciones propias del pueblo. Por ejemplo, el año pasado (y creo que este se va a repetir) se hizo en la Casa de Cultura, que funciona a ratos, una exposición de artesanía de Capdepera. Yo estuve viéndola y me gustó mucho, porque se ven cosas que, yo por lo menos, ni conocía. Y a mí eso me gusta mucho. Otra cosa que también me gusta mucho, y siempre que he podido voy, son los bailes mallorquines. Creo que todo esto habría que promocionarlo bastante más; precisamente porque es nuestro.

Hemos hablado antes de la independencia del Secretario, ¿qué siente cuando lee en el periódico informaciones que hablan de desfases económicos, donde parece insinuarse una administración deficiente?

A mí no me gusta, y menos cuando no se conoce. Porque si se conociera, todavía; pero cuando se hacen afirmaciones simplemente por hacerlas, no me gusta. Y quizá si no se ha hecho ninguna respuesta oficial ha sido precisamente porque no me gusta. Tampoco me gusta levantar polvo, prefiero olvidarlo. Por descontado, hacer una afirmación gratuita es muy fácil.

Lo que puedo decir es: Aquí están los libros; están aquí las cuentas. Que para mover una peseta aquí tiene que funcionar el pleno, la permanente, tres o cuatro funcionarios... Es una contabilidad muy seria para poder decir esto. Se llevan cinco libros, el presupuesto, mas luego las cuentas del presupuesto. Las cuentas están ahí; el que las quiera ver, las puede ver.

Otra cosa es que pueda decir un ciudadano, como quizá a mí me pueda parecer, por ejemplo, que en lugar de gastar el dinero en arreglar esta calle pues se podría gastar en comprar caramelos para los niños. Me parece bien, pero aquí está

el dinero que se ha gastado en la calle y aquí el dinero que se has gastado en los caramelos. Eso depende de la orientación política. A mí me gustará o no me gustará, pero el dinero que se gaste está ahí reflejado, ni una peseta más ni una peseta menos. Ahí están las facturas y ahí están los libros; están al día y claros.

¿Cómo funciona la administración municipal?

Esto está estructurado en varias secciones: la contabilidad, la administración general y la de urbanismo. Además está el Juzgado del que también, como Secretario del Ayuntamiento, soy el responsable; de la secretaría del Juzgado. Dentro de estas tres ramas (contabilidad, administración general y urbanismo), aquí se mete ya todo lo que es el trabajo del Ayuntamiento. Por tanto, todo lo que tenga relación con obras o con urbanizaciones, todo lo que pueda tener una relación con obras públicas va a urbanismo. Entonces existen muchos tipos de expedientes: planes parciales, obras de escasa importancia, hasta informes que nos pide un organismo sobre determinada zona o urbanización.

En contabilidad tenemos todo lo relacionado con la hacienda pública. Por tanto aquí van todos los ingresos, los gastos, la recaudación y luego, relacionado con esto, toda la información para los expedientes; toda la documentación que nos pueden pedir otros organismos en materia de hacienda local. Esta quizá pueda ser la sección más delicada, porque se trata de manejar dinero. Aunque aquí, en el Ayuntamiento, no se maneja ni una peseta, viene todo, tanto los ingresos como los

gastos, se hace a través de los bancos y allí están contabilizados.

Luego, quizá la sección más difuminada sea la de administración general, porque aquí cabe todo: desde la tramitación de un expediente normal hasta la tramitación de expedientes de actividades molestas, tramitación de licencias de apertura, tramitación de los expedientes de las distintas sesiones del pleno y de la permanente, la redacción de las actas de las sesiones, las comunicaciones a los organismos, la relación con otros organismos oficiales. Esta quizá sea la más amplia; entonces aquí cabe todo tipo de documento y todo tipo de expediente.

¿Quién determina el número de funcionarios del Ayuntamiento?

Esto está hecho en plantilla. La plantilla antes la aprobaba, a instancias del Ayuntamiento, el Ministerio. Ahora es el Ayuntamiento el que las aprueba. De todas formas yo pienso que aquí, con los funcionarios que hay, son suficientes, no hacen falta más. Hay que tener el personal suficiente y necesario, pero no más.

La Constitución, ¿ha afectado el trabajo del Secretario o todavía se rigen por normas anteriores?

Ultimamente han salido una serie de modificaciones y decretos y leyes de medidas urgentes que han modificado en parte la ley de régimen local. Nos encontramos con un verdadero conglomerado de normas, pero no hay un cuerpo legal unitario. Hay un proyecto de ley del anterior gobierno, pero no sé si se llegará o no se llegará a aprobar, ni cuándo. Pienso que urge que se haga una nueva ley, por lo menos que supiéramos por dónde caminar. No sabemos qué artículos están en vigor y qué artículos están derogados.

Esta situación debe favorecer el que puedan interpretarse desde determinados planteamientos políticos...

Pues es posible que sí. Por esto pienso que tendría que haber una normativa ya.

No queremos terminar sin agradecerle su acogida y, en nombre de todos los lectores de "Cap Vermell", los "Extractos de acuerdos del Ayuntamiento Pleno" que cada mes nos ofrece.

AYUNTAMIENTO PLENO

Història de Capdepera,

L'AMO EN JOAN "COLL", Joan Sancho Alzamora (1879-1956)

CAPITOL V

Una de les altres tradicions que mereixen recordar, és que una vegada vengué un gran estol de moros que havien desembarcat a l'Agulla. Els gabellins se trobaren pocs per resistir contra tanta gent més morena que ells (noltros en general ho som bastant morenos), pensaren treure la Mare de Déu de l'Esperança dalt de la murada perquè los ajudàs en la defensa. I no tan sols los aidà, sinó que ho va fer tot. Féu devallar una boirada tan grossa que els moros se desorientaren de tal manera que quan miraven la mar la veien ben clara, però no així quan miraven la part de terra, perquè la boira era tan espessa que no hi veien dues passes enfora. Aplegaren tanta por que s'entornaren a les seves barques i fins una altra vegada.

Que això sigui ver o no és mal de sebre. Jo no som teòleg, per lo mateix no puc explicar aquestes coses de miracles, no entenc aquesta ciència. Però de lo que estic ben segur que si Déu dins el ràdio de lo natural no podia fer certes coses, seria menys que un mecànic. Per explicar-me posaré un exemple: un rellotger fa un rellotge, no corre només per envant, sinó que té varis ressortes; un per fer córrer les busques per envant o enrera segons convengui al qui l'usa; un altre per atrassar-lo o adelantar-lo, per regularitzar la marxa de dita màquina; i un altre per dar-li corda. I així resulta una màquina perfecta lo que sense aquestes peces ja no ho seria, perquè no sempre estaria a la disposició del qui el manegi. Així com he posat l'exemple del rellotge el podem aplicar a les demés màquines, que casi totes tant poden caminar per envant com per enrera; i tant poden anar regulars com irregulars segons convengui, com veim en el tren, un auto o motor fixo.

El Creador sap més que tots els inventors plegats perquè, si bé és ver que aquests han fet invents i més invents, Ell acumulà els materials necessaris per aquests invents molts de milions d'anys abans que els savis venguessin a inventar màquines per a les comoditats dels homes. I amb tant d'encert i maestria que no en falta ni en sobra un de material. Per lo tant el Senyor i inventor de totes les coses degué posar ressortes per fer-les anar envant o enrera segons li convengués. Si no fos així aquesta gran màquina no estaria acabada. Per aquesta raó Déu no deixà peça tan important, i aquesta vegada la féu servir per enviar als gabellins aquella boirada tan oportuna.

ELS PETITS CANVIS

La segona mitat del segle XIX la població mallorquina comença a desplaçar-se cap a la vorera de la mar. Pobles com Sóller o Pollença donaran sortida per la mar als productes de la comarca. Manacor i Felanitx també s'obriràn cap a la mar i cercaran l'aventura comercial; però, com estan lluny de la costa, hauran de crear la seva infraestructura pròpia i així surten els importants nuclis de població de la Colònia del Carme (Port de Manacor) i Porto Colom.

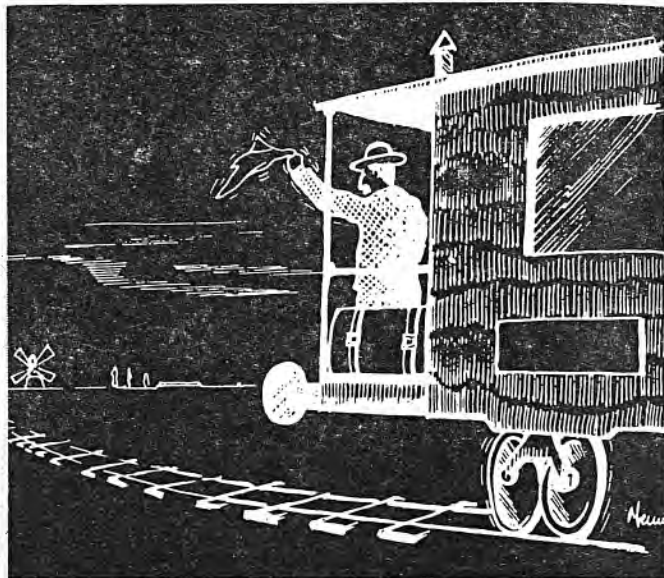
La situació geogràfica de Capdepera fa que el poble participi d'aquest moviment de població. Capdepera, que l'any 1850 tenia 1.512 veinats, passarà a tenir-ne uns 2.650 l'any 1887. Es forma el barri de Vila Nova i les primeres cases de Cala Rajada. Començam la pròpia aventura comercial. Exportarem vins i obra de pauma.

Aquests canvis de població produeixen dins els immigrants una gran confusió degut a la necessitat d'adaptar-se a la nova situació. Els pobles de Mallorca eren unes comunitats molt tancades; hi havia molt poca relació entre ells. Cada poble procurava produir tot lo necessari per a subsistir i, amb la finalitat de fer complir aquest principi, carregava les mercaderies que entraven en el poble amb l'impost de consum (que no es llevarà fins l'any 1912). Els camins que enllacen els pobles són dolentíssims i el gabellins, tan arraconats com estem, mos estimàvem més mercadejar per la mar que per terra; el vi, que veníem als felanitxers, el duiem a Porto Colom per la mar.

Cada poble, dins el camp de la religió, té les seves pròpies devocions, el seu santuari, unes tradicions, uns lligams amb els seus vius i amb els seus morts, etc. Per a aquells immigrants que venien de Felanitx, Valldemossa, Selva, Lloseta, Inca i altres poblacions de l'interior de l'Illa, la nostra Mare de Déu de l'Esperança era un altra Mare de Déu. Les nostres tradicions les eren desconegudes i el vincle sentimental desapareixia. Es produïa una mica l'esqueix entre el cel i la terra.

Pens que avui en dia passa un poc lo mateix. Molts d'aquests peninsulars que s'han establert aquí els darrers vint anys, conserven la devoció a la seva Mare

PEP TERRASSA

de Déu (per exemple la de Guadalupe) però no transfereixen aquesta devoció. És una religiositat tan aferrada a la tradició que no va més enllà de les fronteres geogràfiques.

Per al capdeperí integrar dins la vida del poble, admetre innovacions, com va esser per nosaltres el protestantisme, significa un trencament molt fort dins la seva vida i el principi d'una feixuga aventura humana i religiosa. Aquesta ruptura tan radical era, segurament, la conseqüència de moltes altres petites ruptures. La mare de D. Bartomeu Alou contava que una vegada no va poder anar a missa i a confessar-se, com era la seva costum; tot d'una que li va esser possible va anar a ca el Senyor Vicari a contar-li i aquest li respongué: "Fornera, confessau-vos amb so forner".

Na Joana Maria Sanxo, casada amb un mariner que passava llargues temporades lluny de casa, conta la seva conversió: "...finalment vaig deixar d'assitir a l'església catòlica i em vaig convertir. Tenia trenta tres anys. En lloc de sentir-me avergonyida, vaig anar a contar la meva conversió a les meves amigues més beates i fins i tot a un cosí meu que era capellà. Tots me varen despreciar de tal manera que fins i tot les meves millors amigues ni me saludaven".

El nostre amic i col.laborador de "Cap Vermell" Mateu Gili, enguany estudia a la Universitat de Göttingen (Alemanya). Aquí tenim la presència de molts alemanys que d'alguna manera van configurant dins nostros una opinió sobre la manera de ésser i viure d'aquell poble. La Universitat sol ésser un lloc propici perquè hi neixin i s'hi facin presents realitats que constitueixen l'altra cara d'una societat. En Mateu nos convida a acompanyar-lo en aquesta descoberta de "ELS ALTRES ALEMANYS".

OFFENTLICHKEITSGRUPPE WEIBLICHER

HOMOSEXUALITÄT

GRUP PÚBLIC DE HOMOSEXUALITAT FEMENINA

Ara som al menjador central de la Universitat de Göttingen, a la Taula de Llibres del Grup Públic d'Homosexualitat Femenina, i conversam amb Na Beate Babbel i Na Doris Groth.

¿Quina relació hi ha entre el vostre grup i el moviment feminista alemany en general?

Nosaltres no representam una ponència general dintre del feminisme, ni tampoc mantenim una necessària relació ideològica amb altres grups que estan dintre del feminisme, com per exemple el grup "Dones contra l'exèrcit".

Però el feminisme és el nostre àmbit necessari, la conseqüència ideològica de la nostra postura lesbiana i el mitjà per poder existir com a grup dintre de l'opinió pública. No se pot xerrar d'un moviment lesbià general, sinó de petits grups locals que intenten arribar a l'opinió pública i ésser reconeguts dintre de l'esfera del dret públic.

¿Es pot parlar d'una història de l'actitud lesbiana o d'una història de la seva alliberació a Alemanya?

Sí, però dintre de la història de l'homosexualitat en general. L'any 1920 el metge i psicòleg Magnus Hirschfeld declarà públicament que l'homosexualitat no és una malaltia. Després va treballar en la fundació del "Humanitäres Komitee" i van aconseguir que l'article 175 del Llibre de Penalitzacions (per castigar les relacions homosexuals amb menors

d'edat) no fos aplicat a les lesbianes.

Fins al 1970 les lesbianes han ocultat la seva realitat homosexual incompresa, trobant-se a clubs nocturns de porta tançada, on no hi podia entrar cap homo. Hitler realitzà una repressió brutal contra els homosexuals, fent milers d'homes i dones d'aquesta condició dins els camps de concentració.

El 1970 comença el moviment H.A.W. (Acció homosexual al Berlín occidental) amb un Centre de Treballs per l'Opinió Pública. És una etapa d'autoconscienciació dels mateixos homosexuals i de la societat.

¿Quins són els motius per voler dur a l'opinió pública la vostra realitat homosexual?

L'homosexualitat és una cosa molt sèria que hauria de fer pensar la gent en noves formes d'existència social.

L'homosexualitat té una dimensió política, en quan és ruptura amb la família i els valors tradicionals que l'envolten, com a primera unitat de injustícia. L'estratègia política de l'homosexualitat és la renúncia a l'autoprocreació, a tenir fills; això és una desestabilització de l'evolució normal de la societat, un no subministrar les necessàries forces humanes per al procés de producció i així, no parint obrers, lluitar en contra d'ella.

Les lesbianes escapam de les estadístiques i les previsions de l'economia, ja que som dones no sotmeses al rol social definitiu de la dona casada i mare dels seus fills, i per tant tenim molta llibertat d'acció.

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

¿Què teniu que dir l'amor homosexual?
¿Vos sentiu realitzades i satisfetes a aquest nivell?

L'amor entre dones no és de cap manera com l'amor entre dona i home. L'amor lesbià no és una còpia de l'altre amor; és a dir, que les lesbianes no som dones que volen ésser homes, i que per tant mai podríem ésser-ho del tot, sinó que nos sentim totalment dones que estimen altres dones. I en aquesta vivència som capaces d'obtenir un erotisme genuí propi i autoconsciència. Lo que era sols desig fisiològic, ara és voluntat lliure. Però el nostre amor no es pot reduir als actes sexuals, sinó que és una manera de viure, una opció personal que de fet ha canviat la nostra vida.

¿Quins pensau que són els efectes de la vostra actitud humana en la societat?

Crec que en principi, l'escàndol i el repudi de la gent cap a nosaltres; és una passa necessària en la realització de la seva consciència social, ja que han d'acceptar la realitat de l'altre com a lliure, independent al nivell personal

de la sexualitat. Tenim el projecte de dur la taula de llibres al centre de la ciutat, no sols aquí a la universitat, però per això encara nos falta maduresa.

Creim que nosaltres contribuim efectivament en la realització d'una societat més diversificada, per això, humanament més rica. La nostra concepció de la societat ideal, és la d'una societat plural, on els diferents esquemes de vida personal es complementin els uns als altres, on el valor de la persona sigui major que el de les diferents maneres de viure la seva vida, segons la llibertat individual i les preferències de cada un. Nosaltres voldríem aturar la societat de consum, per lo que això significa d'afirmació de la persona.

"JO PODRE ESTIMAR TAMBE HOMES, QUAN ELLS DEIXIN D'OPRIMIR-ME" Beate Babbel.

Göttingen, 15-XII-1982

Mateu Gili

Qui és el Príncep d'aquest món?

El Fill ve al món duent una crisi, perquè la voluntat del Pare és de justícia (Joan, 5, 30). Aquest voler la justícia per part del Pare, i fer-la enviant el Fill, no com a jutge, sinó com a salvador, té una repercussió dintre del món (Jn. 9, 39), casi com una inversió del seu orde. La persona de Jesús causa la crisi des de dintre del món com una decisió personal entre el bé i el mal, l'amor i l'odi, entre el coneixement de Déu en la llibertat i l'esclavitud en l'aferrada de la tenebra.

Però sembla com si la voluntat de l'home no se tengués a sí mateixa i fos determinada des de Déu en lo que ella vol (Jn. 3, 27; 6, 44). Així el món és l'àmbit d'un disseny omnipresent: la voluntat de Déu que es va realitzant en la crisi per Jesús malgrat la contradicció del mal amb el seu fruit de dolor i mort. Per una part el món no pot rebre l'Esperit de Veritat que ve de Déu (Jn. 14, 17), però per una altra el món ha de conèixer el Fill i el Pare (Jn. 15, 19), i l'amor d'aquest, que és el seu tipus propi d'acció (Jn. 3, 16). Aquesta crisi afecta tota la realitat del món (Jn. 12, 19).

El mal és el per què de la crisi; el mal és l'acusat des de la justícia de Déu i del bé (Jn. 5, 29). Però la crisi es sintetitza en la persona del príncep del món: L'Evangeli ens diu que ell ja ha estat jutjat (Jn. 16, 11) i que serà fotut fora (Jn. 12, 31) (però, ¿del món?). Ara bé, qui és o què ens vol dir realment l'expressió mitològica "el príncep d'aquest món"? ¿és la quinta essència del mal? i ¿quina és la condemna que li ha tocat en el judici de Déu realitzat en la crisi

Joan (14, 30) diu que ve l'"arjón" i és un força capaç d'aturar la paraula i el discurs de Jesús. Però Jesús no és esclau de l'"arjón", aquest no té res que fer amb el Fill del Pare. Així se'ns obri la dimensió psicològica de la paraula "arjón" dintre de l'Evangeli.

Però a Joan (12, 42) se diu que molt dels "arjón" (ara la paraula recobra clarament el seu sentit material i originari) creien en la persona de Jesús, però no confessaven la seva fe per por als fariseus. Així és que els prínceps depenen dels fariseus, que a l'Evangeli són un dels símbols del mal. Crec ben cert que "el príncep d'aquest món" no es altra cosa que l'estat general de susceptibilitat al mal, ja que la tenebra del mal agafa l'home (Jn. 12, 35), i entre ells als grossos, que estan políticament atrapats en la tenebra. Estar baix del poder del príncep és no haver guanyat encara la llibertat personal de fer el bé en Déu. Això no suposa la condemna de tot poder en le món i polític, per esser contrari a Déu, sinó la denúncia de la seva corrupció que el converteix en dictadura i no en organització del poble i per al poble, així com la submissió dels prínceps jueus als fariseus els corromp a nivell humà i polític.

Del judici del príncep en surt la seva condemna, que és la llibertat del bé per a tots els homes, el seu futur indesviable d'amor amb Déu (que segons la Bíblia sempre és amor entre els homes!). La susceptibilitat del mal, el dubte davant el bé, la por a haver d'estimar, seran llevats de damunt la terra, fotuts fora del món, de la mateixa manera que ja no existeis dintre la persona de Jesús.

del món causada per la persona de Jesús?

"Príncep" és la paraula utilitzada per traduir el vocable grec "arjón", que per estudi comparatiu se sap que té un significat material: el dirigent, el gros econòmic i políticament. Així se'ns obri la dimensió política de l'Evangeli quan se'ns diu que l'"arjón" serà fotut fora (Jn. 12, 31), perquè aquest és el judici. ¿És la crisi de Jesús un procés de lluita anarquista? ¿És Déu un anarquista innat que amb el seu judici omnipotent lluita des de l'eternitat contra el poder del món i els seus governs polítics?

Crec que això suposa l'afirmació de la bondat genèrica de la persona, que en la seva neutralitat i inconsciència davant del bé es corrompuda des de defora d'ella mateixa, com una poma que, abans de tenir temps de madurar, ja ha estat tocada per un cuc i s'ha podrida. El mal és lo inhumà, lo que va en contra de l'home, i per això és diabòlic. El mal està fora de la persona i entra dins ella i la podreix, el mal comença en unes estructures socials inhumanes que, privant-nos de fer el bé, mos fan dolents.

Mateu Gili

Començarem aquest mes, amb dues notícies: de judo i bowling respectivament.

En el "Trofeu Fi d'Any" que es celebrà en el poliesportiu San Fernando de Ciutat, hi participaren un grup de "judokas" locals, membres del Club Dojo Artois, aconseguint les següents classificacions:

Més de 70 quilos:

Medalla de Plata: Joan Ramón Alcover, cinturó taronja.

" " Pere Fuster, cinturó groc.

Menys de 70 quilos:

Medalla de Bronze: Lluís Ladària Mayol, cinturó taronja.

Pel que fa al Bowling, i també dins el campionat de les Balears, aquests han estat els resultats obtinguts pels nostres representants:

Femení, categoria B: Individual

1^a - Cati Ribot

2^a - Maribel Guspí

Parelles

1^a -Cati Ribot i Maruja Rodríguez

3^a -Antònia Vives i Maribel Guspí

Masculí, categoria C i D: Parelles

1^a - Antoni Muntaner i

Francesc Macarro.

Si no hi ha res de nou, i arriben les subvencions demanades, els jugadors de bowling participaran en el Campionat d'Espanya. Els homes, els dies 14 i 15 de gener. Les dones, els dies 4 i 5 de febrer. El dit Campionat se celebra a Saragossa.

No cal remarcar que els hi desitjam sort i encert.

En qualsevol cas, no és poc lo que ja s'ha aconseguit en aquestes disciplines deportives, pràcticament desconegudes, fins ara, en el nostre poble.

Si a aquests èxits hi afegim el Campionat Balear de Tennis, categoria Cadete, que va aconseguir N'Antònia Amer i del que ja en varem parlar en el seu moment, hem de convenir en que mos trobam davant un any sense precedents dins el terreny esportiu.

Per acabar de fer els deu reals justs, sols falta que l'Escolar afiqui el cap dins els sis primers classificats i jugui la lligueta d'ascens a la Tercera Divisió.

Parlant de l'Escolar, hem de dir que alguns directius no han encaixat de lo millor, ho sabem cert, algunes de les nostres crítiques.

Mirau, el qui escriu aquestes retxes, creu haver tocat totes les "tecles" del futbol local. Ha estat jugador, espectador, soci, directiu i, eventualment, crític.

Lo més divertit és esser jugador. Lo més còmode és esser espectador. Lo més difícil és esser directiu. I, lo més fàcil, criticar.

Reconeuent, d'entrada la nostra posició avantatjosa, volem aclarir, i no és una disculpa, que en la nostra línia d'actuació no hi ha hagut mai "mala llet".

Qui no ho cregui així, desconeix per complet la nostra afecció als colors de l'Escolar.

Lo que passa és que, estant d'acord en el fi perseguit, discrepam dels medis utilitzats.

La fidelitat a l'Escolar no mos pot impedir esser fidels a noltros mateixos.

Molts d'anys a tots els deportistes locals. Que el 83 mos sigui propici i que l'esport sigui sempre un vincle de germanor i de concòrdia entre els homes.